

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 337/2022-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 38/2021 z 25. augusta 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. septembra 2021 a doplnenou 28. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tost 38/2021 z 25. augusta 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 12 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) 11. marca 2021 vzniesol sťažovateľovi obvinenie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a za prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „prvá trestná vec“). Na návrh prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) Špecializovaný trestný súd (ďalej len „špecializovaný súd“) uznesením zo 14. marca 2021 vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Na základe sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením z 29. marca 2021 tak, že uznesenie špecializovaného súdu zo 14. marca 2021 zrušil a sťažovateľa vzal do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Dňa 13. apríla 2021 vyšetrovateľ vzniesol sťažovateľovi obvinenie za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „druhá trestná vec“). Uznesením z 23. apríla 2021 vyšetrovateľ spojil na spoločné konanie prvú trestnú vec s druhou trestnou vecou. Sťažovateľ podal 28. júla 2021 už tretiu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pričom rozhodnutie o predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu nadobudlo právoplatnosť 22. júla 2021 a sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby prostredníctvom svojho obhajcu už 28. júla 2021, teda evidentne pred uplynutím tridsiatich dní. Špecializovaný súd však o tejto žiadosti rozhodol, akceptujúc predloženie znaleckého posudku ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2021/966 z 26. júla 2021, ako aj blížiac sa skončenie vyšetrovania ako nové skutočnosti opodstatňujúce rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu aj pred uplynutím už spomínanej lehoty. Sudca pre prípravné konanie špecializovaného súdu o tejto žiadosti uznesením č. k. 1 Tp 13/2021 z 13. augusta 2021 rozhodol tak, že ju zamietol rovnako, ako zamietol všetky návrhy na nahradenie väzby sťažovateľa. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ priamo do zápisnice sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a práv podľa čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti rozsiahlym spôsobom odkazuje na uznesenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vydané v zastúpení námestníkom generálneho prokurátora JUDr. Jozefom Kanderom č. k. IV/3 Pz 22/21/1000-20, IV/3 PZ 49/21/1000-5 (ďalej len „uznesenie generálneho prokurátora podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku“) v trestnej veci sťažovateľa, ktorým 31. augusta 2021 konštatoval, že právoplatnými uzneseniami prokurátora špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021 a č. k. VII/1 Gv 41/21/1000-18 z 28. apríla 2021 bol

porušený zákon. Týmto uznesením generálneho prokurátora bolo zrušené uznesenie vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania, o vznesení obvinenia a o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia v prvej aj druhej trestnej veci sťažovateľa, ako aj uznesenie vyšetrovateľa o spojení prvej a druhej trestnej veci na spoločné konanie. Sťažovateľ zároveň zdôraznil, že generálny prokurátor si v tomto uznesení osvojil jeho skutkovú, vecnú a právnu argumentáciu, a preto toto uznesenie pripojil ako prílohu k svojej ústavnej sťažnosti.

5. Sťažovateľ v prvom rade spochybňuje výpoveď spolupracujúcich svedkov [REDACTED] a [REDACTED] (v prvej trestnej veci), poukazuje pritom na záver z uznesenia generálneho prokurátora podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého nešlo o zákonný postup, ak sa vyšetrovateľ o trestnej činnosti dozvedel priamo od oznamovateľa ([REDACTED], pozn.), a pritom tohto oznamovateľa trestnej činnosti nevypočul na zápisnicu o trestnom oznámení, prípadne nedoplnil prijaté trestné oznámenie postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku (za súčasného dodržania tam uvedenej poučovacej povinnosti) a trestné stíhanie začal len na základe ním spísaného úradného záznamu z 22. januára 2021. Takýto postup vyšetrovateľa generálny prokurátor považoval za svojvoľný, odporujúci postupom upraveným v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku alebo osobitného zákona, ktorý nemôže požívať charakter zákonnosti. Úradný záznam z 22. januára 2021 vyhotovený vyšetrovateľom pred začatím trestného stíhania, ktorým vyšetrovateľ obchádza procesný inštitút upravený v Trestnom poriadku (prijatie trestného oznámenia), nie je možné použiť ako zákonný dôkaz, pretože nemá žiadnu výpovednú hodnotu a má len opisnú podobu (formu), ktorá mohla slúžiť iba ako podklad na prípadné ďalšie operatívne rozpracovanie. Sťažovateľ teda namieta, že svedecké výpovede [REDACTED] a [REDACTED] vykonané pred začatím trestného stíhania nie sú použiteľné v trestnom konaní a následne aj všetky ostatné dôkazy získané na základe tohto úradného záznamu, resp. týchto svedeckých výpovedí [REDACTED] a [REDACTED] sú tiež nezákonné. Obdobnú námietku vyčítal sťažovateľ aj v druhej trestnej veci vo vzťahu k výsluchu [REDACTED] z 26. a 29. marca 2021. Vyšetrovateľ podľa sťažovateľa postupoval nesprávne, keď [REDACTED] vypočul v procesnom postavení svedka, hoci musel vedieť, že aj on sám je páchatelom uvádzanej trestnej činnosti. Tento sťažovateľov záver následne vylučuje splnenie materiálnych podmienok jeho väzby.

6. Sťažovateľ vo vzťahu k uzneseniu generálneho prokurátora podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku zdôrazňoval, že závermi z tohto uznesenia by mal byť viazaný aj sudca pre prípravné konanie, resp. senát najvyššieho súdu rozhodujúci o jeho väzbe (resp. ústavný súd rozhodujúci o jeho ústavnej sťažnosti), pretože mali k dispozícii všetky dôkazy a informácie v rovnakom rozsahu ako Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri rozhodovaní o jeho návrhoch podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku (najvyšší súd aj generálna prokuratúra rozhodli v auguste 2021, pozn.). Z tohto uznesenia generálneho prokurátora sťažovateľ vyvodil, že v oboch jeho právnych veciach chýbalo právne a procesne bezchybné uznesenie o vznesení obvinenia, a preto nemohol byť ani naplnený materiálny predpoklad jeho väzby. Sťažovateľ vlastne naznačuje, že generálna prokuratúra rozhodla správne, a preto ak najvyšší súd napadnutým uznesením neprepustil sťažovateľa z väzby, musel rozhodnúť nesprávne, a teda porušiť ním označené práva.

7. Sťažovateľ v ďalšej námietke poukázal na skutkové rozpory a pochybnosti o vierohodnosti, ktoré vyjadrila k zhromaždeným dôkazom aj generálna prokuratúra v uznesení generálneho prokurátora podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Tieto závery podľa sťažovateľa potvrdzujú jeho obhajobné tvrdenia vo vzťahu nedostatku materiálnych predpokladov jeho väzby. Podľa sťažovateľa totiž najvyšší súd v napadnutom uznesení neprihliadol dostatočne na výsledky vyšetrovania, a preto bolo jeho napadnuté uznesenie svojvoľné a ignorujúce realitu.

8. Sťažovateľ teda tvrdí, že v oboch trestných veciach bolo trestné stíhanie začaté nezákonným spôsobom odporujúcim Trestnému poriadku, obidve uznesenia o vznesení obvinenia boli sťažovateľovi vznesené úplne predčasne a iba na základe procesne nepoužiteľných dôkazov, ktorých aj informačná hodnota bola nulová, pretože (vnútorne a takisto aj vzájomne odporujúce) tvrdenia kajúcnikov neboli absolútne žiadnym spôsobom pred vznesením obvinenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní verifikované, pričom každý jeden dôkaz vykonaný počas vyšetrovania po vznesení obvinenia zásadne rozptyľoval tvrdenia kajúcnikov, ktoré slúžili na nezákonné obvinenie sťažovateľa a na jeho vzatie do väzby.

9. Treťou námietkou sťažovateľa je, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neaplikoval v primeranom rozsahu zásadu *in dubio pro reo*. Sťažovateľ je toho názoru, že kvalita podozrenia zo spáchania trestnej činnosti proti nemu bola k 25. augustu 2021 na minimálnej úrovni, čo síce nevylučovalo, že prokurátor podá na neho obžalobu, ale takýto stupeň podozrenia podľa sťažovateľa vylučoval to, aby bol ďalej držaný vo väzbe, pretože sa orgánom činným v trestnom konaní počas takmer šiestich mesiacov väzobného stíhania sťažovateľa nepodarilo dôvodnosť vznesených obvinení nijako posilniť, ale, práve naopak, vykonané vyšetrovanie podľa sťažovateľa dôvodnosť vznesených obvinení proti nemu úplne rozptýlilo. Sťažovateľ zdôrazňuje, že ho usvedčovali výlučne výpovede svedkov (██████████), ktoré ale najvyšší súd (resp. prvostupňový súd rozhodujúci o väzbe) nepodrobil kritickej previerke oproti ostatným vykonaným dôkazom. Sťažovateľ preto tvrdí, že najvyšší súd na úkor jeho práva na osobnú slobodu uprednostnil záujmy orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sa po skončení vyšetrovania nepochybne nachádzali v dôkaznej núdzi, a zároveň mal konštatovať jeho vinu k obom vyšetrovaným skutkom.

10. Ďalším okruhom výhrad sťažovateľa proti materiálnym podmienkam jeho väzby mali byť nedostatky týkajúce sa nezbavenia mlčanlivosti, či už jeho samého, alebo svedkov svedčiacich proti nemu (██████████). Poukazuje, že v konaní pred sudcom pre prípravné konanie mala byť pozornosť súdu zameraná iba na povinnosť mlčanlivosti samotného sťažovateľa, avšak vôbec nebola pozornosť venovaná tomu, či povinnosti mlčanlivosti boli zbavení svedkovia ██████ a ██████, pričom ██████ bol bývalým príslušníkom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) a ██████ bol aktívnym príslušníkom SIS ku dňu vydania napadnutého uznesenia (čo preukazuje utajovaná príloha vyšetrovacieho spisu), na čo napadnuté uznesenie nijakým spôsobom nereagovalo. Sťažovateľ ešte dodal, že SIS v súvislosti so svedkami ██████ a ██████ (v inkriminovanom čase) nikdy nebola žiadnym orgánom činným v trestnom konaní požiadaná o zbavenie mlčanlivosti týchto osôb, ktoré boli v čase údajného spáchania skutku príslušníkmi SIS, pričom ich povinnosť mlčanlivosti trvá aj po ukončení služobného pomeru. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu, podľa ktorého sa na výpovede už uvedených svedkov vzťahovala výnimka podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ sa totiž domnieva, že povinnosť

mlčanlivosti príslušníkov SIS nie je viazaná iba na utajované skutočnosti, ale je koncipovaná širšie, preto bez ohľadu na to, či [REDAKOVANÉ] alebo [REDAKOVANÉ] mali vypovedať o trestnej činnosti verejného činiteľa, stále boli viazaní povinnosťou mlčanlivosti podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“), ktorej ich nikto nikdy nezaviazal, a tak títo svedkovia ku dňu vydania napadnutého uznesenia boli vypočutí v rozpore s Trestným poriadkom (v rozpore so zákazom výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku), a preto mali byť ich výpovede aj z tohto dôvodu procesne nepoužiteľné. Sťažovateľ sa taktiež domnieva, že údajnú trestnú činnosť, z ktorej bol obvinený, nikdy nebolo možné oddeliť od utajovaných skutočností a od služobného tajomstva príslušníkov SIS. V tomto kontexte poukázal aj na to, že neexistuje žiadne ustanovenie Trestného poriadku, ktoré by umožňovalo právo vyšetrovateľovi obmedzovať právo obvineného klásť svedkom otázky len preto, lebo obsah odpovede by mohol byť služobným tajomstvom alebo utajovanou skutočnosťou. Obdobným spôsobom argumentuje sťažovateľ aj vo vzťahu k jeho druhej trestnej veci, čo sa týka okolnosti, že svedkovia ([REDAKOVANÉ]) neboli zbavení zákonnej povinnosti mlčanlivosti podľa § 80 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

11. Postup, v rámci ktorého neboli títo svedkovia najprv zbavení mlčanlivosti, je podľa sťažovateľa v rozpore s doterajšou praxou, ale zároveň poukázal na okolnosť, že pri ďalších svedkoch v trestnej veci sťažovateľa ([REDAKOVANÉ]) pristúpil vyšetrovateľ k ich výsluchu až po tom, čo boli SIS oslobodení od povinnosti mlčanlivosti.

12. Hoci sťažovateľ zdôraznil rozdiel medzi svojim procesným postavením (pokiaľ účinná obhajoba obvineného vyžaduje prelomenie povinnosti mlčanlivosti, potom právo obvineného na obhajobu prevažuje nad touto povinnosťou) a postavením svedkov, pri ktorých namietal nezabavenie mlčanlivosti, to mu nezabránilo, aby netvrdil, že aj on sám mal byť zbavený povinnosti zachovávať mlčanlivosť podľa zákona o SIS. Domnieval sa totiž, že na uplatnenie svojho práva na obhajobu by musel v širšom kontexte opísať rozhodujúce skutočnosti, pričom orgány činné v trestnom konaní a súdy by mohli mať následne iný názor na to, či tieto utajované skutočnosti, prípadne služobné tajomstvo boli nevyhnutné na jeho obhajobu, čím by sa sťažovateľ mohol vystaviť riziku trestného stíhania za trestný čin ohrozenia utajovanej skutočnosti.

13. Sťažovateľ nesúhlasil ani s tým, aby sa na svedkov ([REDAKOVANÉ]) vzťahovala výnimka zo zákazu výsluchu svedka podľa § 129 ods. 3 Trestného poriadku (zákaz výsluchu podľa odseku 2 sa nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona), pretože túto výnimku podľa jeho názoru nemožno uplatňovať po tom, čo bol už trestný čin dokonaný (lebo orgány činné v trestnom konaní už majú možnosť zabezpečiť zbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť), a nemožno ju uplatňovať ani na osoby, ktoré boli priamo páchatelmi trestného činu.

14. Sťažovateľ namietal aj to, že najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k dôvodnosti podozrenia vôbec nereagoval na jeho námietku týkajúcu sa tzv. doktríny zostrených dôvodov väzby a tzv. faktoru plynutia času a úplne prehliadol, že orgánom činným v trestnom konaní sa počas takmer šiestich mesiacov väzby vôbec nepodarilo posilniť mieru podozrenia z trestnej činnosti proti sťažovateľovi, keďže dôvodnosť vznesených obvinení sa vyšetrovaním, ktoré bolo v čase rozhodovania najvyššieho súdu už skončené, aspoň podľa sťažovateľa totálne rozptýlila. Najvyšší

súd podľa sťažovateľa v napadnutom uznesení len stroho a jednoducho rekapituloval okolnosti z počiatočného štádia trestného stíhania sťažovateľa, pričom opomenul právne závery ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vo vzťahu k dlhšie trvajúcej väzbe, na ktoré sťažovateľ opakovane počas celého trestného stíhania upozorňoval.

15. Vo vzťahu k dôvodom kolúznei väzby sťažovateľ tvrdil, že ku dňu rozhodovania najvyššieho súdu už neboli žiadne úkony, ktoré by mohol teoreticky vykonať na účely marenia vyšetrovania. Poukázal pritom na fakt, že výpovede svedkov – kajúcnikov už boli procesne zdokumentované, ich opätovný výsluch v prípravnom konaní sa nepredpokladal a vyšetrovanie bolo *de facto* skončené, pretože 23. augusta 2021 sa uskutočnilo záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu podľa § 208 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Tiež dodal, že výsluch svedka [REDAKOVANÉ] realizovaný 20. júla 2021 mal byť posledným vyšetrovacím úkonom, ktorý orgány činné v trestnom konaní vykonali. Obava z kolúznych aktivít sťažovateľa mala byť v napadnutom uznesení vyjadrená neurčito a všeobecne, pričom jej základom mal byť iba charakter vyšetrovanej trestnej činnosti a služobné zaradenie sťažovateľa ako riaditeľa SIS.

16. Napokon vo vzťahu k preventívnej väzbe sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neuviedol žiadne konkrétne argumenty a dôvody (skutkové a právne okolnosti), ktoré by boli relevantne preukázané obsahom vyšetrovacieho spisu (dôkazmi vykonanými a zabezpečenými orgánmi činnými v trestnom konaní), ktoré by zakladali reálnu a akútnu (nie všeobecnú a abstraktnú) obavu z naplnenia dôvodu tzv. preventívnej väzby, ako je normatívne deklarovaná v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto podľa názoru sťažovateľa nemal najvyšší súd podklad a ani dôvody na to, aby ponechal sťažovateľa vo väzbe aj z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Odôvodnenie napadnutého uznesenia týkajúce sa preventívnej väzby je preto aj v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít (najmä nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021).

17. Sťažovateľ si uplatnil aj primerané finančné zadost'učinenie vo výške 12 000 eur, ktoré odôvodnil pocitmi nespravodlivosti, neistoty a stresového vypätia spôsobenými päť a polmesačnou kolúznou a preventívnou väzbou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu) napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

19. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

20. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

21. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (m. m. III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016, I. ÚS 665/2016, I. ÚS 288/2019, IV. ÚS 374/2020).

22. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). Okrem už uvedeného ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ingerenciu ústavného súdu do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní je preto v prípravnom trestnom konaní potrebné považovať, azda s výnimkou úplne mimoriadnej situácie, za neprípustnú (I. ÚS 288/2019).

23. Ústavný súd skúmal, či sú naplnené podmienky na uplatnenie právomoci ústavného súdu, t. j. právomoci preskúmať ústavnú opodstatnenosť námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 25. augusta 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

24. Ústavný súd už v iných rozhodnutiach uviedol (napr. I. ÚS 288/2019, I. ÚS 447/2019, IV. ÚS 374/2020), že medzi mimoriadne opravné prostriedky v trestnom konaní patrí aj inštitút zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku. Právomoc rušiť takéto rozhodnutia má generálny prokurátor, a to na návrh, ako aj bez neho. Medzi rozhodnutia v prípravnom konaní, ktoré možno preskúmať uvedeným postupom, patria aj právoplatné uznesenia o vznesení obvinenia.

25. V rámci skúmania podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľ podal 6. mája 2021 a 21. mája 2021 návrh generálnemu prokurátorovi podľa § 363 Trestného poriadku na zrušenie uznesení o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 a 13. apríla 2021 a uznesení prokurátora špeciálnej prokuratúry o zamietnutí sťažností proti uzneseniam o vznesení obvinenia. Generálny prokurátor rozhodol uznesením z 31. augusta 2021 tak, že špecifikovanými uzneseniami prokurátora špeciálnej prokuratúry bol porušený zákon (v špecifikovaných ustanoveniach), uznesenia prokurátora špeciálnej prokuratúry a uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 a 13. apríla 2021 zrušil (popri ďalších rozhodnutiach vydaných v prípravnom konaní, pozn.) a prikázal, aby vyšetrovateľ vo veci znovu konal a rozhodol. Na základe uznesenia generálneho prokurátora bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu.

26. Vychádzajúc z uvedeného zistenia, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ podal 27. septembra 2021 ústavnú sťažnosť v čase, keď využil iný právny prostriedok nápravy (návrh podľa § 363 Trestného poriadku), ktorý viedol k náprave ním namietaných skutočností v aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti, keďže o jeho návrhoch zo 6. mája 2021 a z 21. mája 2021 rozhodol generálny prokurátor 31. augusta 2021 s tým, že toto rozhodnutie bolo základom aj na prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu. V novom, aktuálne prebiehajúcim trestnom konaní vedenom proti jeho osobe má sťažovateľ možnosť prípadné vady konania napraviť (uplatniť prostriedky na ich nápravu) obvyklým a zákonom upraveným spôsobom, a to predovšetkým v prípade podania obžaloby prostredníctvom všeobecných súdov rozhodujúcich v jeho trestnej veci (bod 22 tohto odôvodnenia).

27. V uvedenej súvislosti považuje ústavný súd v prvom rade za relevantné, že sťažovateľ využil špecifikovaný právny prostriedok nápravy (návrh podľa § 363 Trestného poriadku), ktorý smeroval proti obom uzneseniam o vznesení obvinenia, pričom generálny prokurátor konštatoval nezákonnosť uznesení prokurátora špeciálnej prokuratúry (o zamietnutí sťažností sťažovateľa proti uzneseniam o vznesení obvinenia) a uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 a taktiež uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 a nadväzujúce uznesenia prokurátora špeciálnej prokuratúry zrušil. Sťažovateľ bol obmedzený na osobnej slobode 11. marca 2021 o 5.00 h s tým, že do väzby bol vzatý uznesením špecializovaného súdu zo 14. marca 2021. Nevyhnutným právnym základom na vzatie sťažovateľa do väzby takto bolo uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021. Rozhodnutím generálneho prokurátora z 31. augusta 2021, podľa ktorého (aj) uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 bolo zrušené, a jeho zrušením generálny prokurátor implicitne rozhodol, že väzba sťažovateľa v celom jej rozsahu od jeho obmedzenia osobnej slobody 11. marca 2021 do jeho prepustenia na slobodu 31. augusta 2021 bola nezákonná, keďže do väzby možno primárne vziať len obvineného, t. j. fyzickú osobu, proti ktorej bolo vznesené obvinenie, za splnenia ďalších zákonných podmienok (porovnaj § 71 ods. 1 a 2 Trestného poriadku). Bez zákonne vzneseného obvinenia nemožno vôbec uvažovať o uplatnení inštitútu väzby proti fyzickej osobe a zrušením uznesenia o vznesení obvinenia strácajú zákonný podklad všetky ďalšie rozhodnutia a procesné úkony vykonané proti osobe, ktorej obvinenie bolo zrušené. Implicitne sa takto rozhodnutie generálneho prokurátora vzťahuje aj na to obdobie väzby, na ktoré sa vzťahuje rozhodovanie o tretej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol špecializovaný súd 13. augusta 2021 v spojení s napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 25. augusta 2021.

28. Z uvedeného je zrejmé, že ústavná sťažnosť sťažovateľa sa týka veci, o ktorej už implicitne rozhodol generálny prokurátor rozhodnutím z 31. augusta 2021, preto nie je daná právomoc ústavného súdu v tej istej veci opätovne rozhodovať, keďže sťažovateľ dosiahol nápravu ním namietaných skutočností využitím iného právneho prostriedku, ktorého uplatnenie viedlo k implicitnému preskúmaniu zákonnosti väzby sťažovateľa v celom rozsahu a tiež k prepusteniu sťažovateľa z väzby na slobodu. V obdobnej veci ústavný súd už uviedol, že ingerencia ústavného súdu za daného skutkového stavu by znamenala duplicitné poskytnutie ochrany jednotlivým vymedzeným právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, čo je v rozpore s primárnym účelom ústavnej sťažnosti, ktorým je poskytnutie ochrany právam, ktorých porušenie sa namieta, v prípadoch, v ktorých ostatné právne prostriedky nápravy zlyhali, resp. nevedli k náprave (porovnaj II. ÚS 230/2021).

29. Ústavný súd zdôrazňuje, že uvedené právne závery konštatujú právne účinky uznesenia generálneho prokurátora podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku z 31. augusta 2021 okrem iných aj na vec, ktorej sa týka aktuálne prerokúvaná ústavná sťažnosť sťažovateľa, a na existenciu podmienok uplatnenia právomoci ústavného súdu rozhodovať o tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Ústavný súd však v tomto konaní nie je oprávnený skúmať a ani konštatovať ústavnú súladnosť právnych záverov generálneho prokurátora vyjadrených v uznesení z 31. augusta 2021. Z tohto hľadiska ústavný súd nevyhnutne vychádzal z prezumpcie zákonnosti a ústavnosti uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021. V iných súvislostiach ústavný súd uviedol, že podstatou uplatňovania verejnej moci v demokratickom a právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) je princíp dobrej viery jednotlivca v správnosť aktov verejnej moci a jej ochrany. Tento dnes už európsky ústavný princíp dobrej viery pôsobí bezprostredne v rovine subjektívnych základných práv ako jeho ochrana, v rovine objektívnej sa potom prejavuje ako princíp prezumpcie správnosti aktu verejnej moci (I. ÚS 343/2010, m. m. I. ÚS 268/2011). Princípom prezumpcie správnosti aktu verejnej moci je viazaný aj iný štátny orgán a orgán verejnej moci za predpokladu, že nedisponuje právomocou preskúmať správnosť (zákonnosť a ústavnosť) uvedeného aktu verejnej moci.

30. Sťažovateľ poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), pričom uvádza, že „existuje povinnosť preskúmať zákonnosť väzby jednotlivcov i po prepustení jednotlivca z väzby na slobodu.“. Na základe uvedenej námietky sťažovateľa ústavný súd bližšie preskúmal právne závery ESLP v špecifikovaných rozhodnutiach z hľadiska ich relevancie na prerokúvanú vec sťažovateľa.

31. V rozsudku Oravec proti Chorvátsku z 11. júla 2017 ESLP uviedol, že rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré je v prospech sťažovateľa, nie je v princípe dostatočné na to, aby ho pozbavilo postavenia obeť, ibaže orgány štátu uznajú, buď výslovne, alebo v podstate, porušenie dohovoru a následne poskytnú odškodnenie (bod 32).

32. Európsky súd pre ľudské práva poukázal na svoju skoršiu judikatúru, v ktorej už rozhodol, že v prípadoch, keď sťažnosť sťažovateľa namietajúca porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru je prevažne založená na tvrdení nezákonnosti väzby podľa vnútroštátneho práva, pričom táto väzba skončila, žaloba, ktorá vedie k vysloveniu nezákonnosti väzby a následnému priznaniu odškodnenia, je účinným prostriedkom nápravy, ktorý je potrebné vyčerpať, za predpokladu, že jej reálna využiteľnosť bola presvedčivo potvrdená (bod 33, porovnaj tiež citovanú judikatúru, pozn.).

33. V prerokúvanom prípade (Oravec) EŠLP v rámci skúmania statusu obete vychádzal z toho, že rozhodnutie o väzbe z 10. júna 2011 nebolo v prípade sťažovateľa preskúmané žiadnym vnútroštátnym orgánom – odvolanie bolo odmietnuté ako neprípustné bez vecného prieskumu (porovnaj bod 12) a obdobne chorvátsky ústavný súd vecne neskúmal správnosť rozhodnutia o väzbe, keďže v čase jeho rozhodovania toto rozhodnutie bolo nahradené iným rozhodnutím o väzbe (bod 16). Sťažovateľ sa na vnútroštátnej úrovni tiež domáhal odškodnenia za hmotnú a nemateriálnu ujmu, pričom odškodnenie mu bolo priznané, avšak EŠLP zdôraznil, že odškodnenie bolo priznané za to, že bol oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že prokurátor vzal obžalobu späť (bod 17), pričom v rozhodnutí o priznaní odškodnenia nebola aspoň implicitná deklarácia nezákonnosti väzby z namietaných dôvodov a vyslovenie porušenia čl. 5 dohovoru. V rozhodnutí o odškodnení bola väzba vyhlásená za neopodstatnenú (unfounded) z dôvodu oslobodenia spod obžaloby (porovnaj body 34 a 35), t. j. nešlo o (aspoň implicitné) rozhodnutie o nezákonnosti samotnej väzby z namietaných dôvodov.

34. Európsky súd pre ľudské práva svoje právne závery potvrdil aj v rozsudku vo veci Kováčik proti Slovensku z 29. novembra 2011, v ktorom tiež zdôraznil, že rozhodnutie alebo opatrenie musí výslovne alebo v podstate uznať porušenie dohovoru a následne poskytnúť odškodnenie. Až v takomto prípade možno hovoriť o tom, že u sťažovateľa zanikol status obete (porovnaj bod 38). V uvedenej veci sťažovateľ namietal nezákonnosť väzby, pričom ústavný súd rozhodol o porušení čl. 5 ods. 1 dohovoru, nepriznal mu však finančné zadost'učinenie (odškodnenie) za nezákonnú väzbu. Na tomto základe EŠLP dospel k záveru, že u sťažovateľa nezanikol status obete, preto jeho sťažnosť vecne preskúmal (porovnaj body 39 až 42).

35. V rozsudku vo veci S.T.S. proti Holandsku zo 7. júna 2011 EŠLP uviedol, že bývalý väznený môže mať právny záujem na rozhodnutí o zákonnosti jeho alebo jej väzby aj po prepustení na slobodu, keďže môže vzniknúť otázka, napríklad pri uplatnení nároku na odškodnenie zaručeného čl. 5 ods. 5 dohovoru..., kde môže byť nevyhnutné zadovážiť súdne rozhodnutie, ktoré vyvráti akúkoľvek domnienku podľa vnútroštátneho práva, že príkaz na zadržanie vydaný príslušným orgánom je ako taký v súlade so zákonom (bod 61). V prerokúvanom prípade EŠLP konštatoval porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru vzhľadom na to, že súdny prieskum zákonnosti obmedzenia osobnej slobody maloletého nebol účinný. Holandskému najvyššiemu súdu bolo doručené dovolanie sťažovateľa tri a pol mesiaca pred vypršaním platnosti rozhodnutia odvolacieho súdu schvaľujúceho obmedzenie osobnej slobody (maloletého) sťažovateľa na šesť mesiacov. Holandský najvyšší súd rozhodol o dovolaní po uplynutí 294 dní od jeho doručenia a po uplynutí autorizácie poskytnutej rozhodnutím odvolacieho súdu, pričom dovolanie odmietol bez meritórneho prieskumu vzhľadom na zánik odvolacieho rozhodnutia uplynutím času. Absencia konečného rozhodnutia pred uplynutím platnosti rozhodnutia schvaľujúceho umiestnenie sťažovateľa v uzavretom zariadení sama osebe viedla k tomu, že dovolanie sťažovateľa bolo zbavené reálnej účinnosti ako preventívneho alebo dokonca reparačného opravného prostriedku (porovnaj body 47 a 60).

36. V rozsudku vo veci Osmanović proti Chorvátsku zo 6. novembra 2012 bol sťažovateľ vzatý do väzby na osem dní, rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil na základe odvolania sťažovateľa odvolací súd. Sťažovateľ bol po uplynutí ôsmich dní prepustený z väzby. Následne sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, ktorý ju odmietol ako neprípustnú bez preskúmania veci samej výlučne z dôvodu, že v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ už prepustený

na slobodu. Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že rozhodnutím ústavného súdu bol porušený čl. 5 ods. 4 dohovoru. V tejto súvislosti EŠLP už rozhodol, že bývalý väznený môže mať právny záujem na rozhodnutí o zákonnosti jeho alebo jej väzby aj po prepustení na slobodu, keďže môže vzniknúť otázka, napríklad vo vzťahu k nároku na odškodnenie zaručeného čl. 5 ods. 5 dohovoru (bod 49).

37. Z uvedenej judikatúry EŠLP vyplýva požiadavka, aby na vnútroštátnej úrovni bolo vydané rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré musí výslovne alebo v podstate (implicitne) uznať porušenie dohovoru a následne poskytnúť odškodnenie.

38. V rozsudku vo veci *Włoch* proti Poľsku z 19. októbra 2000 EŠLP uviedol, že právo na preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody a právo na dosiahnutie odškodnenia za akékoľvek obmedzenie osobnej slobody v rozpore s čl. 5 dohovoru sú dve oddelené práva (bod 90).

39. Pokiaľ ide o sťažovateľovu vec, je zjavné, že uznesenie generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 v podstate (implicitne) konštatuje nezákonnosť väzby sťažovateľa v celom jej rozsahu, t. j. nezákonnosť obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa (čo je aj implicitným konštatovaním porušenia okrem iných čl. 5 dohovoru), vzhľadom na zrušenie uznesení o vznesení obvinení. Vznesenie obvinenia je nevyhnutnou podmienkou (*conditio sine qua non*), bez ktorej nemožno uvažovať o zákonnosti väzby ako takej. Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že každé pozbavenie slobody musí spadať pod niektorú z výnimiek uvedených v čl. 5 ods. 1 písm. a) až f) a musí byť „zákonné“. Kde ide o „zákonnosť“ zadržania vrátane otázky, či „konanie ustanovené zákonom“ bolo dodržané, dohovor odkazuje hlavne na vnútroštátne právo a stanovuje povinnosť dodržať hmotné a procesné pravidlá vnútroštátneho práva (rozsudok Veľkej komory vo veci *Saadi* proti Spojenému kráľovstvu z 29. 1. 2008, bod 73). Z tohto hľadiska je uznesenie generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 implicitným konštatovaním nezákonnosti väzby sťažovateľa v celom jej rozsahu (pre absenciu zákonného obvinenia).

40. Uplatnenie návrhu podľa § 363 Trestného poriadku bolo zároveň účinným právnym prostriedkom nápravy, keďže na podklade uznesenia generálneho prokurátora z 31. augusta 2021 bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že „súd“ uskutočňujúci prieskum musí mať viac ako poradnú funkciu, musí mať právomoc „rozhodnúť“ o „zákonnosti“ pozbavenia slobody a nariadiť prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné (rozsudok vo veci *Buishvili* proti Českej republike z 25. 10. 2012, bod 38, pozri tiež ďalšiu judikatúru uvedenú v tomto bode). V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukazuje na to, že EŠLP vo veci *Jurjevs* proti Lotyšsku z 21. októbra 2004 považoval za účinný vnútroštátny prostriedok nápravy v zmysle čl. 13 v spojení s čl. 5 ods. 1 odvolanie proti rozhodnutiu štátneho zástupcu k nadriadenému štátnemu zástupcovi, keďže na jeho základe mohol sťažovateľ dosiahnuť prepustenie, nemohol ho však považovať za návrh v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, keďže o ňom nerozhodoval súd, ako to toto ustanovenie vyžaduje (citované z KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 551.). Z tohto pohľadu je irelevantné, že sťažovateľ bol na slobodu prepustený uznesením generálneho prokurátora, a nie rozhodnutím súdneho orgánu.

41. Pokiaľ ide o finančnú kompenzáciu súvisiacu s vydaním nezákonného rozhodnutia o väzbe, počíta s ňou zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) podľa podmienok v ňom uvedených. Z toho, čo bolo uvedené v predchádzajúcich bodoch (nezákonnosť celého priebehu trestného stíhania sťažovateľa vrátane výkonu väzby až do rozhodnutia generálneho prokurátora o zrušení vznesených obvinení, a to na základe dotknutého rozhodnutia generálneho prokurátora), vyplýva, že nároky sťažovateľa vyplývajú z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nie z § 8 ods. 5 tohto zákona, ktorý pokrýva inú procesnú situáciu. Uhrádza sa nielen skutočná škoda a ušlý zisk, ale z hľadiska zadost'učinenia vzhľadom na spôsobenú ujmu, ak nepostačuje samotné konštatovanie porušenia práva, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch. Záber použitia tohto inštitútu je rozsiahly (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.) vrátane zohľadnenia následkov v súkromnom a spoločenskom živote. Náhrada nemajetkovej ujmy je tu špecifikovaná pre ujmu spôsobenú (aj) nezákonným postupom bez ohľadu na právnu úpravu ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, aj keď obsahový prienik týchto inštitútov je zrejmý a nevyhnutný, rovnako tak subsidiárne použitie právnej úpravy na báze analógie a judikatúrna aplikačná podpora. Treba doplniť, že pre úspešnosť uplatnenia dotknutých nárokov je kľúčové preukázanie protiprávnosti v tomto prípade obmedzenia osobnej slobody alebo postupu pri ňom (m. m. IV. ÚS 75/2020).

42. Uplatnenie práva na odškodnenie za nezákonné obmedzenie osobnej slobody je teda sťažovateľovi plnohodnotne umožnené, pretože právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľovi možnosť domáhať sa práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Toto právo možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo je prípad sťažovateľa, pričom súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu, t. j. v prípade sťažovateľa rozhodnutím generálneho prokurátora.

43. Prípadné neskoršie rozhodnutie súdu o finančnej kompenzácii môže byť (eventuálne) po úplnom prebehnutí konania o tomto uplatnenom nároku tiež podrobené ústavnému prieskumu ústavným súdom (za predpokladu neúspechu pred všeobecnými súdmi za súčasného porušenia práv sťažovateľa v ústavnej rovine, pozn.).

44. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keď vo vzťahu k ochrane osobnej slobody pred jej nezákonným obmedzením v trestnom konaní ide primárne o nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže ochrana poskytnutá generálnym prokurátorom je dostatočná a automaticky (implicitne) vo svojom výsledku pokrýva zákonný, ako aj ústavný aspekt. Neprípustnosť ako dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti sa týka generovaných kompenzačných nárokov sťažovateľa (bod 42 tohto odôvodnenia).

45. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

46. Ústavný súd ako *obiter dictum* tiež dodáva, že ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú, vychádzajúc aj z princípu sebaobmedzenia s cieľom práve zabezpečiť plnohodnotnejšiu ochranu základných práv sťažovateľa v jeho prospech. Pri meritórnem prieskume napadnutého uznesenia

vydaného v prospech sťažovateľa by mohlo rozhodnutie ústavného súdu (aj vzhľadom na iný rozsah prieskumu) vstúpiť do obsahového konfliktu s rozhodnutím generálneho prokurátora (k tomu bližšie body 39 a nasl. tohto odôvodnenia), čo je okolnosť relativizujúca pozíciu sťažovateľa právne vymedzenú naostatok označeným rozhodnutím (bez ohľadu na možné ovplyvnenie niektorých uplatnených nárokov jeho novým trestným stíhaním).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu